

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kalló Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kalló Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - az Igazságügyi Minisztérium Jogi Szolgáltatási Főosztály (1357 Budapest, Pf.: 2.; ügyintéző: ... kamarai jogtanácsos) által képviselt Magyar Állam alperes ellen kártalanítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. december 12. napján meghozott 63.P.24.187/2017/35. számú ítélete ellen az alperes részéről 36. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes 28.800 (huszonnyolcezer-nyolcszáz) euró és járulékai iránti keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.640 (negyvenötezer-hatszáznegyven) forint elsőfokú perköltséget.

A feljegyzett kereseti illeték és állam által előlegezett költség térítését akként rendezi, hogy az 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint kereseti illetékből 990.000 (kilencszázkilencvenezer) forintot a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni. A fennmaradó 510.000 (ötszáztízezer) forint illetéket és 41.275 (negyvenegyezer-kétszázhetvenöt) forint tolmácsdíjat az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 740.000 (hétszáznegyvenezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 580. § (1) bekezdés II.a) pontjára alapított keresetével 50.000.000 forint nem vagyoni, továbbá 28.800 euró vagyoni kártalanítás és 2016. március 31-től a kifizetésig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy 2012. április 5-től 2016. március 31-ig volt előzetes letartóztatásban, majd a bíróság 2017. május

19-én jogerős ítéletével az ellene bűnsegédként, előre kitervelten elkövetett emberölés büntette, valamint löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette, amely tények alapján a Be. 580. § (1) bekezdés II.a) pontja alapján kártalanítás illeti meg. A nem vagyoni kártalanítás alapjául arra hivatkozott, hogy az előzetes letartóztatás az életminőségében, társadalmi megítélésében és kapcsolatrendszerében jelentős hátrányokkal járt. Többlétsérelmet eredményezett számára, hogy rendkívül súlyos bűncselekménnyel vádolták meg egy idegen országban és miután a magyar nyelvet nem beszéli, teljesen el volt vágva a külvilágtól, ráadásul az előzetes letartóztatás kiemelkedően hosszú ideig tartott. Állítása szerint a szabadulását követően egy éven keresztül nem talált munkát, mert a róla megjelent híradások miatt rossz volt a megítélése. A vagyoni kártalanítás iránti igényét arra alapította, hogy a letartóztatását megelőzően munkaviszonyban állt, amiből közjegyzői okiratba foglalt munkáltatói nyilatkozattal igazoltan havi 600 euró jövedelme származott és ettől kizárólag az előzetes letartóztatás miatt esett el.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Azt nem tette vitássá, hogy a felperest az előadott ténybeli alapon megilleti kártalanítás, de annak felperes által érvényesített összegét eltúlzottnak találta. Kiemelte, hogy nem vagyoni jellegű kártalanítás csak azokért a hátrányokért jár, amelyek az előzetes fogvatartással állnak okozati összefüggésben, az ilyennek minősülő köztudomású sérelmeket nem tette vitássá, de megítélése szerint értékelni kell azt is, hogy a felperes több ízben volt büntetve. A vagyoni kártalanítással szemben azzal érvelt, hogy csak olyan elmaradt jövedelemterítés igényelhető alappal, ami után a felperes teljesítette az adóbevallási kötelezettségét. Megítélése szerint a szlovákiai munkáltató nyilatkozata a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 198. § b) pontjára figyelemmel, az illetékes magyar külképviseleti hatóság felülhitelesítésének hiányában nem alkalmas az elmaradt jövedelem összegének bizonyítására. Indítványozta a szlovák adóhatóság megkeresését a felperes fogvatartásának első évében és az azt megelőző évben elért jövedelmére vonatkozó adatok megküldése érdekében.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 20.000.000 forint és ennek 2017. május 19. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, valamint 28.800 euró és ennek 2017. május 19. napjától a kifizetésig járó, az Európai Központi Bank által meghatározott alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az államnak külön felhívásra 768.000 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére, valamint rendelkezett arról, hogy 732.000 forint további le nem rótt illetéket és 41.275 forint tolmácsdíjat az állam visel.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a perben nem vitatott tények szerint a felperest a Be. 580. § (1) bekezdés II.a) pontja alapján kártalanítás illeti meg az előzetes letartóztatásért, mert őt az ellene emelt vád alól a bíróság jogerősen felmentette. A felperes a kártalanítási kérelmét törvényi határidőben terjesztette elő, az alperes kizárási okra nem hivatkozott, ezért a bíróságnak a Be. 582. § (1) bekezdése alapján a kártalanítás módjáról és mértékéről kellett határoznia, méghozzá a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 1. §-a és 8. § (2) bekezdése szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 355. § (1) és (4) bekezdésében foglaltak alapján. A nem vagyoni jellegű kártalanítás összegének megállapítása során az előzetes fogvatartással okozati összefüggésben álló és köztudomásúan a szabadságelvonással együtt járó sérelemként értékelte a felperes pszichés terhelését, hogy a letartóztatásban töltött idő zárkózottabbá tette, a szabadulása utáni kapcsolatteremtését nehezítette. Értékelte továbbá az előzetes letartóztatás kirívóan hosszú, mintegy négy és féléves időtartamát és többlétsérelmeként vette figyelembe a nyelvismeret hiányából adódó hátrányokat, a felperes ebből adódó fokozott

kiszolgáltatottságát, elhagyatottságát. Figyelembe vette ugyanakkor azt is, hogy a felperes volt már büntetve és eddig mindössze egy alkalommal volt tartós párkapcsolata. A sérelem bekövetkezése időpontjában irányadó ár- és értékviszonyokra, valamint összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott ítéleti döntésekre figyelemmel a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint úgy ítélte meg, hogy a nem vagyoni hátrányok kompenzálására adott esetben 20.000.000 forint kártalanítás alkalmas.

A vagyoni jellegű kártalanítási igény elbírálása során abból indult ki, hogy az alperes által sem vitatott és a büntetőeljárás adataival igazolt tények szerint a felperes a letartóztatása előtt munkaviszonyban állt, ami szükségszerűen együtt jár jövedelemmel. A büntetőítélet megállapítása szerint a felperes jövedelme közel havi 1000 euró, míg a munkáltatói igazolás szerint havi 700 euró volt. A felperes munkáltatójának nyilatkozatát magában foglaló okirat értékelése során az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerinti magánokiratot a munkáltató egy szlovák közjegyző előtt is aláírta. A tanúsítványban a közjegyző a névalírás vagy kézjegy valódiságát tanúsította, az aláíró személyazonosságáról meggyőződött, a tanúsítvány, mint közokirat alakiságának megtartása pedig a közjegyző felelőssége. Közokirat esetében az alperes által hiányolt külképviseleti hitelesítésnek, illetve felülhitelesítésnek nincs jelentősége, mert az a Pp. 198. § b) pontja szerint csak a magánokiratok esetében irányadó. Ekként a munkáltató nyilatkozatát rögzítő okirat közokirat, aminek alapján az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy az okiratot aláíró fél az abban foglalt nyilatkozatot megtette. Az okirat kötött bizonyító ereje csak az ellenkező bizonyításáig áll fenn, ami irányulhat az okirat alaki valódisága ellen, illetve az okirat tartalma ellen, de az alperes a közjegyzői okirat alakiságát nem vitatta. Az elsőfokú bíróság a felperes előadása, a büntetőítélet jövedelem összegére vonatkozó megállapítása és a közokiratba foglalt munkáltatói nyilatkozat Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes letartóztatását megelőző évben elért havi átlagjövedelme - figyelemmel az ellátott feladatokra és a hasonló munkakört betöltők elérhető jövedelmére is - elérte a havi bruttó 700 eurót, ezért a havi 600 euró kártalanítási igénye nem volt eltúlzott, így jövedelempótló kártalanításként az előzetes letartóztatás 48 havi időtartamára 28.800 euró illeti meg.

Az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek a szlovák adóhatóság megkeresését. Az erre irányuló indítványt egyrészt pergazdaságossági szempontok, az eljárás észszerű időben való befejezése miatt, másrészt azért mellőzte, mert úgy ítélte meg, hogy a megkeresés a vagyoni kártalanítás összecszerúségének mikénti eldöntése szempontjából legfeljebb csak részben járhatott volna eredménnyel. A Kúria Pfv.IV.21.475/2015/4. számú határozatában foglaltakra utalva kifejtette, az elmaradt jövedelem megállapítása független attól, hogy a felperes a korábbi jövedelmei után eleget tett-e az adóbevallási és adófizetési kötelezettségének vagy sem, mert ez elsősorban a felperes és az adóhatóság jogviszonyában értelmezhető. Az elsőfokú bíróság szerint adott esetben jogpolitikai indokai sem lehetnek annak, hogy csak adózott jövedelem után követelhető kártalanítás, hiszen a szlovák állampolgárságú felperesnek nem a Magyar Állam területén kell teljesítenie adófizetési kötelezettségét, a kártalanítási összeg után pedig saját joga alapján kell majd adót fizetnie. Az előbbiekre tekintettel a felperes tényleges jövedelmének összegére vonatkozóan az adóhatóság megkeresésétől érdemi eredmény nem volt várható.

A felperes késedelmi kamat iránti igényét a Be. 582. § (2) bekezdése alapján a felmentő ítélet jogerőre emelkedésének napjától találta megalapozottnak. A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, a felperes pernyertességét 48,8%-ban figyelembe véve.

Az alperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, 28.800 euró és késedelmi kamatai vagyoni kártalanítás tekintetében a kereset

elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását, míg másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Az elsőfokú ítéletet a vagyoni kártalanításra vonatkozó részében megalapozatlannak tartotta, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a feltárt tényeket részben téves összefüggésben, illetve egyáltalán nem értékelte és azokból okszerűtlen következtetésre jutott. Az elmaradt jövedelem megítéléséhez az szükséges, hogy a felperesnek igazoltan legyen olyan jövedelme, amelytől a fogvatartás miatt elesett, azaz a felperes az előzetes letartóztatás elrendelésének időpontjában végezzen jövedelemszerző tevékenységet. A felperesnek tehát azt kellett volna bizonyítania, hogy az előzetes letartóztatása alatt az adott összegű jövedelemhez fogvatartás nélkül bizonyosan hozzájutott volna. Az ítélkezési gyakorlat (Pfv.III.20.141/2011/4. számú felülvizsgálati határozat, Debreceni Ítéltábla Pfv.II.20.546/2006/7. számú ítélete és a BDT.2011.2450. számon közzétett eseti döntés) szerint az előbbiek bizonyításához olyan, az állami hatóság által kiállított jövedelemigazolásra van szükség, amely hitelesen igazolja, hogy a felperes az előzetes letartóztatás elrendelésekor munkaviszony alapján jövedelemszerző tevékenységet végzett és ebből valamilyen mértékű jövedelemre tett szert, mert az elmaradt jövedelem megállapítása kizárólag reálisan ellenőrzött adatokra alapítva lehetséges. Másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság alaptalanul mellőzte az adóhatóság megkeresésére irányuló indítványát és a jövedelem hiteles igazolása nélkül megalapozatlanul ítélte meg a felperes részére vagyoni jellegű kártalanítást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 20.000.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kötelező, továbbá a kereset meghaladó részét elutasító rendelkezését, mert ez fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla az alperes fellebbezését alaposnak találta. Az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján való hatályon kívül helyezését szükségessé tévő okot nem látott, mert az elsőfokú bíróság helyes tájékoztatása szerint (8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes volt köteles a vagyoni kártalanítás összegének bizonyítására. A felperes e bizonyítási kötelezettségének munkáltatójának közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával kívánt eleget tenni, további bizonyítási indítványa nem volt, az alperes által indítványozott adóhatósági megkeresés teljesítését kifejezetten ellenezte (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A polgári perben mindegyik fél saját tényállításának bizonyítására köteles, az elmaradt munkabért illetően az alperesnek bizonyítási kötelezettsége nem volt, a közokirattal szembeni ellenbizonyítás [Pp. 195. § (6) bekezdés] pedig adott esetben fel sem merülhetett, minthogy a közokirat valódisága, az abban foglalt nyilatkozat megtétele nem volt vitás. A felperes bizonyítási kötelezettségébe tartozó tény megállapítására az alperes által indítványozott bizonyítás lefolytatása végett az alperes fellebbezése folytán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs lehetőség. Az érdemi felülbírálat körébe tartozik annak megítélése, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése helytálló-e, a rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják-e a felperes elmaradt jövedelmének összegét. Az ítéltábla ezért érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg. Abból azonban az ítéltábla mellőzi a felperes előzetes letartóztatás előtti időszakban elért havi jövedelmének összegére vonatkozó megállapítást (3. oldal első bekezdés), mert ezt az alább kifejtendő indokok szerint a bizonyítékok okszerű mérlegelésével nem lehetett volna bizonyított tényként megállapítani. Az ítéltábla a fellebbezett körben, a vagyoni jellegű kártalanítást illetően nem értett egyet az elsőfokú bíróság döntésével.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a kártalanítás módjára és mértékére a Be. 582. § (1) bekezdése szerint a kártérítés szabályait, a rPtk. 355. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakat kellett alkalmazni. Ebből az is következik, hogy kártalanítás címén elmaradt jövedelem abban az esetben illeti meg a felet, ha a letartóztatása előtt munkaviszonyban vagy olyan jellegű jogviszonyban állt, amelyből jövedelme származott, amely jövedelemtől kizárólag az utóbb alaptalannak bizonyult fogvatartás miatt esett el és olyan összegben illeti meg, amihez a letartóztatás hiányában bizonyosan hozzájutott volna. Az elsőfokú bíróság a felperes előadása, a büntetőítélet felperes jövedelmére vonatkozó megállapítása, továbbá a munkáltató közokiratba foglalt nyilatkozatának a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes átlagjövedelme a letartóztatását megelőző évben elérte a havi bruttó 700 eurót, amihez képest a felperes által igényelt havi 600 eurót nem tartotta eltűzottnak.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperes munkáltatójának közjegyző előtt megtett nyilatkozatát magában foglaló okirat közokiratnak minősül azzal, hogy a Szlovákiában kiállított közokirat felülhitelesítésére az 1991. évi LXI. törvény 15. cikke alapján nem volt szükség, így erre a közokiratra a Pp. rendelkezéseit kellett alkalmazni. Ez az okirat azonban - tekintve, hogy nem tanúsító okirat - a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint csak az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját, de nem annak valóságát bizonyítja. Az említett okirat tehát azt bizonyítja teljesen, hogy a **H. A. s.r.o.** 2018. október 17-én megtette azt a nyilatkozatot, hogy a felperes 2011. október 7-től 2012. április 30-ig az alkalmazottja volt, a munkaszerződése alapján meghatározott bruttó bére 700 euró/hó, nettó bére pedig 551,24 euró, a nyilatkozatban közölt jövedelmi adatok valóságtartalmát azonban a közokirat nem bizonyítja.

A büntetőítéletnek a vádlottak személyes körülményeit és jövedelmi adatait rögzítő része nem a döntést megalapozó releváns indokok körébe tartozik, a vádlott elmondásán, illetve nyilatkozatán alapul és a büntetőítélet indokolásából sem vonható le olyan következtetés, hogy a büntetőperben eljáró bíróság az ott rögzített jövedelmi adatokat okiratok alapján állapította volna meg, erre a felperes maga sem hivatkozott. Ráadásul a bíróság a büntetőítéletben azt rögzítette, hogy az egyébként vagyontalan felperes letartóztatása előtt alkalmi munkát végzett az építőiparban, illetve őrző-védő szolgálatoknál, amelyekből származó jövedelme időnként elérte a havi 1000 eurót is (5.B.609/2013/451. számú ítélet 6. oldal második bekezdés), amihez képest a felperes az elsőfokú eljárásban ezzel részben ellentmondásban állóan azt adta elő, hogy a letartóztatása előtt szerdánként és hétfőként discóban dolgozott, ezt megelőzően pedig Franciaországban egy kaszkadőr segítőjeként (26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A felperes a büntetőeljárás különböző szakaszaiban és a polgári perben részben eltérő tevékenységből származó eltérő jövedelmi adatokat közölt. A gyanúsított kihallgatása során havi jövedelmét csak hozzávetőlegesen tudta meghatározni, körülbelül 600 eurót kitevő változó jövedelemről számolt be, arra azonban nem tudott válaszolni, hogy milyen összegű éves bruttó jövedelem után fizet adót (29015-19/1998.Bü. számú jegyzőkönyv 3. és 4. oldala). A felperes jövedelmének pontos összegére nézve tehát munkáltatójának nyilatkozatán kívül - amely a fentebb kifejtettek értelmében a jövedelemadatok valóságtartalmát nem támasztja alá - adatok nem álltak rendelkezésre.

Ehhez képest a munkaviszonyból származó jövedelem olyan adat, ami okirattal igazolható, pontos összege megállapítható, aminek alátámasztására az alperes helytálló érvelése szerint leginkább az adóhatóság felé bejelentett adatok alkalmasak. Az adózásba való bejelentkezésnek, a bejelentett jövedelemnek tehát valóban nem abból a szempontból van jelentősége, hogy a felperes teljesíti-e az adófizetési kötelezettségét - ami kívül esik az adott polgári per keretein -, hanem a jövedelem összegének bizonyítása szempontjából, aminek a leghitelesebb bizonyítéka az adóhatóság által

közölt jövedelmi adat. A felperes a szabad bizonyítás Pp. 3. § (5) bekezdésében foglalt jogelvéből fakadóan a bizonyítási kötelezettségének más módon (munkaszerződés, bérkifizetést igazoló okiratok benyújtása) is eleget tehetett volna, azonban az elsőfokú bíróság részletes tájékoztatása ellenére elmaradt jövedelmét kizárólag munkáltatójának közokiratba foglalt nyilatkozatával kívánta bizonyítani, az adóhatóság megkeresését ellenezte, sőt azt is előrevetítette, hogy az adóitok alóli felmentéshez esetleg nem járulna hozzá (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A felperes tehát jóllehet a tájékoztatásból egyértelműen tudta, hogy az elmaradt jövedelem bizonyítása őt terheli, kifejezetten tiltakozott az ellen, hogy az igazolt jövedelem egyértelmű alátámasztására alkalmas bizonyítás az ellenérdekű fél indítványa alapján megtörténhessen, holott neki kellett volna erre nézve bizonyítást felajánlani.

Az elsőfokú bíróság a letartóztatást megelőző év jövedelmi adatait vizsgálta, azonban nem fejtette ki annak indokait, hogy a 2011 októberét megelőző időszakra milyen peradatok alapulvételével tekintette a 700 eurós havi jövedelmet irányadónak, holott a felperes 600 euróra tett nyilatkozatot, míg a büntetőítéletben szereplő 1000 euró olyan hozzávetőleges összeg, amit a felperes nyilatkozata szerint is csak időszakonként ért el a jövedelme. Ezen kívül az adók és járulékok levonása nélküli bruttó összeg elmaradt jövedelemként való megítélése az elsőfokú bíróság által adott indokok ellenére sem lehet helytálló. Nem annak van ugyanis jelentősége, hogy a felperes teljesíti-e az adófizetési kötelezettségét vagy a külföldinek fizetendő kártalanítás esetén lehet-e jogpolitikai indoka az adózott jövedelem alapján való számításnak, hanem annak, hogy elmaradt jövedelemként a felperes csak arra az összegre tarthat igényt, amelyhez letartóztatása nélkül bizonyosan hozzájutott volna, ez pedig az adók és egyéb járulékok levonása után fennmaradt ún. nettó munkabér összege.

Miután a közokirat az abban foglalt munkáltatói nyilatkozat valóságát nem igazolta és az elsőfokú bíróság által értékelt további bizonyítékok a pontos jövedelmi adatok alátámasztására nem voltak alkalmasak, a felperesnek pedig további bizonyítási indítványa nem volt, a bizonyítás eredménytelenségének jogkövetkezményeit a terhére kellett értékelni és az elmaradt jövedelem címén érvényesített kártalanítási igény tekintetében a keresetet el kellett utasítani.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes vagyoni kártalanítás iránti keresetét elutasította. Az érdemi döntés megváltoztatására tekintettel változtatta meg az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését. A felperes 34%-ban lett pernyertes, ezért jogi képviseletének ellátásával felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján az elsőfokú eljárás idő- és munkaszükségletére tekintettel 200.000 forint+áfa összegre mérsékelt ügyvédi munkadíjból pernyerésével arányosan 86.360 forintra, míg az alperes szintén az előbbi IM rendelet szerint a kifejtett tevékenységgel arányosan megállapított 200.000 forint jogtanácsosi munkadíjból pernyerésével arányosan 132.000 forintra tarthat igényt, ezért a felperes a különbözet megfizetésére köteles. A felperes 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. § (2) bekezdése szerint pervesztése arányában köteles a feljegyzett kereseti illeték viselésére, míg az alperest terhelő illetéket a Kmr. 14. §-a értelmében az állam viseli.

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló, az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás idő- és munkaszükséglete szerint megállapított perköltsége, továbbá a Kmr. 13. § (2) bekezdése szerint a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

, 2019. május 23.

Dr. Matosek Edina s.k.
a tanács elnöke, előadó

. Benedek Szabolcs s.k.. Csordás Csilla s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül: